

آیت‌الله حسینی بوشهری عنوان کرد

پیام حسین بن علی (ع) برای همه ما دفاع جانانه از دین است

آیت‌الله حسینی بوشهری در هشتمین شب از عزاداری سرور و سالار شهیدان در حسینیه عاشقان ثارالله بوشهر، با اشاره به موضوع «عاشورا مکتب انسان‌ساز»، اظهار کرد: مهمترین هدف و دغدغه صاحب نهضت عاشورا، دفاع از دین بود.

دبیر شورای عالی حوزه‌های علمیه، با بیان اینکه گام اول برای شناخت دین، فهم عمیق از دین است، گفت: اگر شناخت عمیقی از دین نداشته باشیم، در این دنیای غبارآلود، نمی‌توانیم خود را مدافع دین معرفی کنیم. رئیس جامعه مدرسین حوزه علمیه قم، دیگر وظیفه انسان در رابطه با دین را دفاع

از دین دانست و گفت: دشمن سال‌هاست که تخم نفاق را کاشته و به‌تازگی نیز، به قرآن هتک حرمت کرده است که باید امت اسلامی به صحنه بیاید و جانانه از دین دفاع نماید.

وی بیان کرد: بعضی برای حفظ دین هزینه می‌کنند تا دین بماند؛ اما عده‌ای برای حفظ زندگی خود، از دین هزینه می‌کنند.

امام جمعه قم با بیان اینکه اگر در جایی برای حفظ دین لازم شود، باید جان را فدا کنیم، ادامه داد: پیام حسین بن علی (ع) برای همه ما، دفاع جانانه از دین است.

اگر جامعه‌دیندار باشد سعادت آن تأمین است

آیت‌الله غروی تأکید کرد

لزوم پیشتازی خواص در امر به معروف و نهی از منکر

حسین (ع) به محمد حنفیه، ابراز داشت: حضرت برای قدرت قیام نکردند؛ بلکه برای اصلاح امتی قیام کردند که دچار فساد شده بود و حتی برخی از خواص اصحاب پیامبر (ص) نیز هویت خود را از دست داده بودند.

هدف امام حسین (ع) احیای سنت امر به معروف و نهی از منکر بود
وی هدف امام حسین (ع) را احیای دو واجب امر به معروف و نهی از منکر عنوان کرد و افزود: بالاترین امر به معروف و نهی از منکر، احیای سنت امر به معروف و نهی از منکر است که حضرت سیدالشهداء (ع) به عنوان هدف قیام خود معرفی می‌کنند؛ چرا که علی‌رغم وجوب امر به معروف بر همه جامعه اسلامی، در پاره‌ای از موارد، نقش خواص نقش محوری است. یعنی باید ابتدا آن‌ها به میدان بیایند تا سایرین نیز ترغیب شوند.
آیت‌الله غروی خاطرنشان کرد: اگر امر به معروف و نهی از منکر در

آیت‌الله حسینی بوشهری همچنین در ششمین شب از عزاداری سرور و سالار شهیدان در حسینیه عاشقان ثارالله بوشهر، با اشاره به حضور پرشور مردم در مراسم‌های عزاداری آل‌الله، گفت: وقتی به زوایای حادثه عاشورا نگاه می‌کنیم، می‌بینیم که نهضت امام حسین (ع) یک هدف داشت؛ آن هم هدایت انسان به سوی رشد و کمال بود.

رئیس جامعه مدرسین حوزه علمیه قم گفت: اگر جامعه دیندار باشد، سعادت آن تأمین است و در غیر آن صورت، سرنوشتی چون گمراهی و ضلالت خواهد داشت.

وی افزود: مهمترین هدف امام حسین (ع)، مسئله

برای همه ما دفاع جانانه از دین است

دین بود که تحت‌الشعاع هواهای نفسانی قرار گرفته بود و ارزش‌ها ضد ارزش شده بود و زمامداران جامعه که در جایگاه پیشوای جامعه اسلامی نشسته بودند، رفتاری برخلاف پیشوای جامعه امت اسلامی داشتند و این خارج شدن جامعه امت اسلامی از ریل واقعی، باعث شد که سیدالشهدا (ع) در مسیری قرار گیرد که به شهادت منجر شود.

آیت‌الله حسینی بوشهری ادامه داد: دینداری در یک جامعه و امت قابل پیاده شدن است و امامان و پیشوایان ما (ع) در این رابطه، بسیار سخن می‌گویند تا جامعه به آن قله انسانیت نائل آید.

منبع: پایگاه اطلاع رسانی جامعه مدرسین حوزه علمیه قم

آیت‌الله نکونام بیان کرد

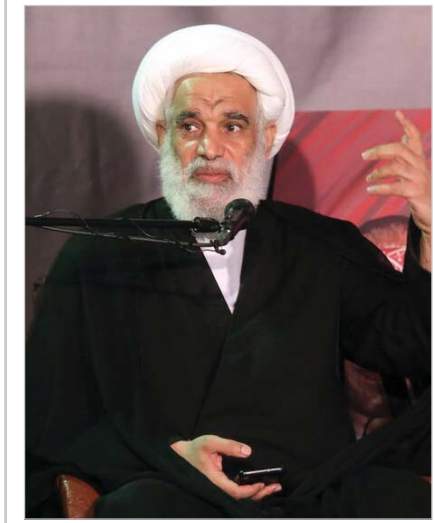
عزت در سایه اطاعت از خداوند محقق می‌شود

عضو جامعه مدرسین حوزه علمیه قم، ضمن تبیین شعار حسینی «هیئات منالذله»، اطاعت را منشأ عزت عنوان و ابراز کرد: امام صادق (ع) می‌فرماید: «إِنَّ اللَّهَ قَوْضَ إِلَى الْمُؤْمِنِ أَمْرُهُ كُلُّهَا وَلَمْ يَقَوْضْ إِلَيْهِ أَنْ يَكُونَ ذَلِيلًا»؛ یعنی مؤمن حق ندارد که ذلت را برای خود انتخاب کند.

به گزارش روابط عمومی جامعه مدرسین حوزه علمیه قم، آیت‌الله علی نکونام در مراسمی که به‌مناسبت روز چهارم محرم در محل جامعه مدرسین حوزه علمیه قم برگزار شد، به تبیین شعار حسینی «هیئات منالذله» پرداخت و اظهار کرد: انسان باید مراقب عزت نفس خود باشد. امام صادق (ع) می‌فرماید: «إِنَّ اللَّهَ قَوْضَ إِلَى الْمُؤْمِنِ أَمْرُهُ كُلُّهَا، وَ لَمْ يَقَوْضْ إِلَيْهِ أَنْ يَكُونَ ذَلِيلًا»؛ یعنی مؤمن حق ندارد که ذلت را برای خود انتخاب کند.

وی در پاسخ به این سؤال که منشأ عزت چیست؟ گفت: برای رسیدن به عزت، نظرات و افکار مختلفی وجود دارد. برخی عزت را در مال و ثروت، برخی در کثرت اولاد و عشیره و برخی در شهرت و قدرت می‌دانند؛ اما قرآن کریم در آیات مختلف از جمله آیات شریفه «مَنْ كَانَ يُرِيدِ الْعِزَّةَ فَلِلَّهِ الْعِزَّةُ جَمِيعًا» و «وَلَا يَخْزِيكَ فُؤَاهُمْ إِنَّ لِلَّهِ الْعِزَّةَ لَبَّهً جَمِيعًا»، عزت را برای خداوند معرفی می‌کند.

جامعیت دارد، اظهار کرد: امام حسین (ع) به تکلیف، عمل کرد و لذا یکی از درس‌های مهم امام حسین (ع)، آمادگی برای انجام مأموریت‌های بزرگ و سخت و تحمل هزینه‌های راه است.

اخلاق در حوزه

خداوند امن‌ترین پناهگاه انسان
آیت‌الله‌العظمی مظاهری

امام حسین (ع) دعایی دارند به‌نام دعای عرفه؛ مضامین این دعا خیلی بالاست که امام حسین (ع) عصر عرفه در عرفات این دعا را خواندند. در وسط دعا یک جمله دارند که به دنیا و آنچه در دنیاست، ارزش دارد و از نورانیت خاصی برخوردار است. جمله این است که می‌فرماید: «مَا ذَا وَجَدَ مَنْ فَقَدَكَ وَمَا الَّذِي فَقَدَ مَنْ وَجَدَكَ...» (بحارالانوار، ج ۹۵، ص ۲۲۶)؛ خدایا! آنکه تو را دارد، چه ندارد و کسی که تو را ندارد، چه دارد؟

تأثیر سوء خداناپاوری در زندگی انسان

قرآن روی این جمله امام حسین (ع) زیاد پافشاری شده است. قرآن می‌فرماید: کسی که خدا را نداشته باشد، زندگی او تاریک است.

﴿أَوْ كَظُلُمَاتٍ فِي تَخْرِ لُجْنٍ يَنْشَاءُ مُوْجٌ مِنْ قُوْفِهِ مُوْجٌ مِنْ قُوْفِهِ سَحَابَاتٌ ظُلُمَاتٌ بَعْضُهَا فَوْقَ بَعْضٍ﴾ (نور، ۲۰)؛ می‌فرماید زندگی منهای خدا، تاریک تاریک است. می‌فرماید: زندگی منهای خدا به‌اندازهای نگران‌کننده است که انسان خودباختگی پیدا می‌کند. می‌رسد به آنجا که همه چیز را فراموش می‌کند؛ حتی خودش.

بعد می‌فرماید:

﴿وَمَنْ لَمْ يَخْجَلْ لِلَّهِ لَهُ نُورًا فَمَا لَهُ مِنْ نُورٍ﴾ (نور، ۲۰)؛ اگر نور خدا نباشد، اگر زندگی با خدا نباشد، این زندگی تاریک است. اگر بخواهیم زندگی روشن باشد، باید خدا روی زندگی حکم‌فرما باشد. اگر نور خدا در زندگی ما باشد، دست عنایت خدا روی زندگی ما باشد، زندگی نورانی است؛ هم در دنیا و هم در آخرت. در آیه دیگر می‌فرماید: «فَأَتَى الْفَرِيقَيْنِ أَخْفَى بَأْسًا مِنْ كُنُتُمْ تَعْلَمُونَ» (انعام، ۸۱)؛ چه کسی استحقاق این را دارد که امتیث دل داشته باشد؟ یک زندگی منهای غم و غصه و دلهره و اضطراب خاطر و منهای نگرانی داشته باشد؟ زندگی که پریکت و پرسعادت باشد؟

قرآن جواب می‌دهد: «الَّذِينَ آمَنُوا وَلَمْ يَلْبِسُوا إِيمَانَهُمْ بِظُلْمٍ» (انعام، ۸۲)؛ کسانی که به‌راستی مؤمنند و در زندگی آنها گناه نیست. بعد تکرار می‌کند و می‌فرماید: «أُولَئِكَ لَهُمُ النُّورُ» (انعام، ۸۲)؛ اینها حتماً امتیث دل دارند، حتماً یک زندگی پریکتی دارند. بعد هم می‌فرماید: «وَهُمْ مُهْتَدُونَ» (عد، ۳۱)؛ دست عنایت خدا روی این زندگی است. همان که آقا امام حسین (ع) می‌فرمایند: وقتی خدا در زندگی باشد، همه چیز هست. نظیر اطاق تاریکی که وقتی کلید آن را بزنند، اطاق روشن می‌شود. اگر کلید را نزنند و زندگی منهای خدا باشد، تاریک و وحشتناک است.

آثار سوء کنه

قرآن می‌فرماید: ﴿لَا تَزِلَّ أَلْسِنُ الَّذِينَ كَفَرُوا تَصِيبُهُمْ بِمَا صَنَعُوا قَارِعَةً أَوْ تُحْلِلَ قَرِيبًا مِنْ دَارِهِمْ﴾ (حج، ۳۱)؛ زندگی که منهای خدا باشد، دائمآ کوبندگی دارد. از این غم رها می‌شود و غم دیگر می‌آید و از این غصه رها می‌شود، غصه دیگر می‌آید. در دنیا غم روی غم و غصه روی غصه و در آخرت نیز غم روی غم و غصه روی غصه است. این آیه می‌فرماید: زندگی منهای خدا، نه‌تنها کوبندگی برای خودش، بلکه کوبندگی برای زن و بچه و اطرافیانش هم دارد.

به‌عنوان مثال شما در اطاق نشسته‌اید و این اطاق روشن است. اگر کلید را پایین بزنید، زندگی تاریک می‌شود. نه‌تنها برای خودت بلکه برای زن و بچه‌ات هم تاریک می‌شود.

تشبیه محقول به محسوس در قرآن

﴿وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَكَأَنَّمَا خَرَّ مِنَ السَّمَاءِ فَتَخْطَفُهُ الطَّيْرُ أَوْ تَهْوِي بِهِ أَلُوتٌ فِي مَكَانٍ سَجِيقٍ﴾ (حج، ۳۱)؛ کسی از بالا مثلاً از هواپیما پرت شود در آن زمین هیچ‌کس نباشد، چقدر نگران‌کننده است! قرآن می‌فرماید: اگر لاشخورها هم اطرافش را بگیرند، نگرانی روی نگرانی است. زندگی منهای خدا، چنین است.

روز عاشورا امام حسین (ع) خطبه شیرینی دارد و جمله اول آن خطبه همین است: «اللَّهُمَّ أَنْتَ يَقْبِیَ فِی كُلِّ كَرْبٍ» (الانشاد، ج ۲، ص ۹۶)؛ خدایا! روز عاشوراست؛ اما پناهم تویی و پناهی ندارم و غیر این‌ها. اگر انسان در زندگی بتواند، این را به‌راستی بگوید و بنویشد نباشد جز خدا و نظری نباشد جز خدا؛ آنگاه دست پروردگار عالم روی سرش است.

پوچی زندگی بدون خدا

آیه‌ای در قرآن داریم که این آیه کوچک است؛ اما خیلی شیرین است و این کلام امام حسین (ع) را خوب معنا می‌کند. می‌فرماید: «كَذَلِكَ خَقَّا عَلَيْنَا نَتِجَ الْمُؤْمِنِينَ» (یونس، ۱۰۳)؛ مؤمن به ما حق دارد که ما کمکش کنیم. بعد قرآن می‌فرماید: حتماً چنین است: «وَ كَانَ خَقَّا عَلَيْنَا نَصْرُ الْمُؤْمِنِينَ» (روم، ۴۷)؛ مؤمن به ما حق دارد که ما کمک‌کار او باشیم و دست ما روی سرش باشد و نگذاریم بلغزد و نگذاریم که دشمن بر او مسلط شود. در دنیا دست ما روی سر او و در آخرت هم، دست ما روی سر او باشد و من از همه شما تقاضا دارم، این آیه شریفه و این جمله امام حسین (ع) را همیشه بخوانید. آن وقتی که حالی پیدا می‌کنی بگو: «مَا ذَا وَجَدَ مَنْ فَقَدَكَ»؛ خدایا کسی که تو را دارد، چه ندارد؟ «وَمَا الَّذِي فَقَدَ مَنْ وَجَدَكَ»؛ خدایا کسی که تو را ندارد، چه دارد؟

بعد همین آیه را بخوانید که: «كَذَلِكَ خَقَّا عَلَيْنَا نَتِجَ الْمُؤْمِنِينَ»؛ مؤمن به ما حق دارد که در بن‌بست‌ها به فریادش برسیم، گروه‌های کور او را باز کنیم. «وَ كَانَ خَقَّا عَلَيْنَا نَصْرُ الْمُؤْمِنِينَ»؛ مؤمن به ما حق دارد و کمکش کنیم. حتی برسد به آنجا که اگر نمی‌داند چه کند، الهام پیدا کند. «إِنْ تَتَّقُوا اللَّهَ يَخْجَلْ لَكُمْ فُرْقَانًا» (انفال، ۲۹)؛ اگر گری متقی باشید و زندگی او توأم با خدا باشد، می‌رسد به آنجا که الهام پیدا می‌کند. در بن‌بست‌ها می‌داند که کجا رود و چه کند. در بن‌بست‌ها می‌فهمد که باید چه کند.

گفتم ارزش این روایت از دنیا و آنچه در دنیاست، بیشتر است. خوشا به حال کسی که درک این مطالب را بکند و با خدا رزومه داشته باشد! راوی می‌گوید: امام حسین (ع) در روز عرفه مثل باران گریه می‌کرد و در وسط دعا می‌فرمود: «مَا ذَا وَجَدَ مَنْ فَقَدَكَ وَمَا الَّذِي فَقَدَ مَنْ وَجَدَكَ...»؛ خدایا کسی که تو را دارد، چه ندارد؟ کسی که تو را گم کرده است و ندارد، چه دارد؟